

га къмъ село, ратай да изпревари. Съвзема се той, посрѣща го предъ кошари въ двора и му дума:

— Иванчо, чичовото, земи си платка и иди другаде да се главишъ. . . Азъ нѣмамъ вече нужда отъ ратай. . .

— Не ми е изтрѣбвала менъ платка. Теленцето шарено ми дай, и сбогомъ — прощавай!

*

Никой отъ скринци не знае що стана съ ратайче Ивана. Изгуби се. Никой ни го знае, ни го чува. Па и кой ли за клето сираче се грижи? И всички го забравиха, никой не хае.

А Иванъ носи на млада, силна грждъ свой милъ Шарко и върви нагоре изъ Руенъ подъ тъмни букаци и листати джбѣе. Стига канара висока съ пещера долу. А на канарата отгоре борѣе растатъ и се дигатъ къмъ ясно синьо небо. Подъ тѣхъ кладенче бистро сълзи и бавно, замислено се спуска по канарата предъ пещера тъмна. Тукъ спиратъ двама сираци.

Иванъ сладки луковички копае да яде, шипки червени кжса, черни глогини бере или пъкъ дивечки — киселици и дробници — събира изъ гора зелена. А бистра, студена водича съ шѣпи или направо пие.

И день и нощъ Богу се моли. Моли се за умрѣли родители, за зълъ свой стопанинъ и за всички въ село. Моли се за свой народъ, който макаръ и да билъ вече покръстенъ, сѣ още тачелъ свои езически богове. „Вразуми, Боже, еднокървенъ народъ, защото каквото прави, прави го отъ незнание.“